

Alina Cosma

ÎNGER DE PAZĂ

PROLOG

Copila de cinci ani plângea cu suspine în pătuțul din dormitorul ei. Se înnoptase, iar lumina felinarelor se reflecta într-un joc de umbre pe tavan. Strânse în brațe ursulețul de pluș pe care îl primise de la tatăl său când se despărțiseră. Nu trecuse nici măcar o zi de la plecarea lui, dar îi era dor de el.

CAPITOLUL 1

Ploua mărunț.

Sicriul zăcea pe catafalc. Se auzeau voci în jur, dar vedea doar cutia de lemn lăcuit și crucea aurie de pe capac. Simțea stropii reci de sudoare care îi alunecau pe spate, pe sub bluza îndoliată. Era vară, dar sufletul ei înghețase. Își strângea mâinile în poală să nu îi tremure.

În clipa următoare imaginea dispăru, dar fiorul rece care o cuprinsese încă persista. Era din nou pe trotuar, în lumina slabă a străzii de cartier, îndreptându-se spre casă. Și în acea seară ploua mărunț. Opri la trecerea de pietoni și privind în dreapta și în stânga, pași pe asfaltul brăzdat de benzile albe ale zebrei. Dintr-o dată auzi un automobil care luase curba, mergea cu viteză. Își ridică privirea, era încă pe mijlocul drumului, încercă să grăbească pasul, dar mașina nu încetini...

În jur se auzeau voci, încercă să deschidă ochii, dar lumina o orbi. Avea dureri în tot corpul, gemu. Își miji ochii și observă ființe îmbrăcate în alb. Crezu că sunt îngeri, dar durerea cumplită pe care o resimțea o trezi la realitate.

- Selena, ne pare bine că ai revenit printre noi! îi vorbi un bărbat cărunț aplecat asupra ei.

- Unde sunt? Își auzi vocea răgușită.

- În spital! Tocmai ai ieșit din operație.

- Operație?!

- Ai avut un accident!

Tânăra închise ochii. Își aminti. Dori să se ridice, dar ceva era ciudat...

- Nu-mi pot mișca picioarele! suspină ea. Ce se întâmplă?

Medicul privi la una dintre asistente.

- Am chemat un psiholog să-ți vorbească.

- De ce nu-mi simt picioarele? insistă ea.

- A fost afectată coloana...

- Sunt paralizată?!

Medicul confirmă. Tinerei i se împăienjeni privirea și i se făcu greață.

*

Peste un an...

Jeepul opri în parcare privată a fabricii. Tânărul scoase cheia din contact, apoi, coborând, își îmbracă haina de la costum și își luă diplomatul de pe bancheta din dreapta. Porni spre intrarea în clădire, partea cu birourile, dar calea îi fu tăiată de un scaun cu roțile...

Tânăra întinse brațul să deschidă ușa, dar nu reuși. Poarta metalică grea nu se lăsa clintită din loc. Bărbatul apărut de nicăieri trase ușa, ținând-o, dar pragul era dificil de trecut.

- Mulțumesc, dar nu cred că voi putea...

- Așteaptă!

Tânărul își așeză diplomatul sprijinit de perete, apoi dispăru în curte. Privi în jur, observând o bordură mișcată din loc. O ridică cu dificultate, apoi se întoarse și sprijini ușa.

- Va trebui să schimbăm ușile! comentă el absent.

Tânăra îl urmări surprinsă. Își murdărise haina care cu siguranță costa o grămadă de bani.

- Nu trebuia să faci asta, zise ea.

El își privi îmbrăcămintea și schiță un zâmbet.

- Iese la spălat!

Apoi prinse scaunul de cele două mânere din spate și îl balansându-l ușor pe spate, o trecu pragul.

- Gata, am reușit!

- Mulțumesc! zise ea.

Se priviră fix. Ochii lui adânci nu trădau niciun sentiment.

- Este o parte vina mea, comentă el. O zi plăcută! îi dori, apoi se întoarse după diplomat.

Tânăra începu să miște roțile scaunului de-a lungul coridorului. Bărbatul trecu pe lângă ea fără să mai spună ceva. Pentru o clipă privirea ei rămase în urma lui, apoi începu să urmărească din nou ușile care se înșiruiău de o parte și de alta. Într-un târziu găsi inscripția „Resurse umane”. Bătu la ușă și așteptă, nu-i răspunse nimeni. Bătu din nou și se hotărî să intre. La primul birou pe dreapta o scrută cu privirea o femeie trecută de prima tinerețe.

- Bună ziua! Am citit în ziar un anunț că faceți angajări. Sunt absolventă de științe economice și caut loc de muncă.

- S-au ocupat toate locurile, îi zise femeia fără să o privească.

Observase anunțul pe ușa de la intrarea în clădire. Cum era posibil să nu mai fie locuri? Încă nu se făcuse selecția. Se hotărî să insiste.

- Am sunat ieri și mi s-a spus că se depun încă dosare! continuă ea iritată de disprețul care se citea pe chipul angajatei.

- Avem nevoie de oameni cu experiență! femeia nu o mai privea.

- Lucrez de aproape trei ani în domeniu...

- Repet, locurile sunt ocupate! Ieși și închide ușa!

Tânăra ieși. Avea lacrimi în ochi, handicapul ei îi dezgusta pe mulți. I se mai întâmplase să fie repezită în acel fel. Se îndrepta spre ieșirea din clădire când se auzi salutată.

- Ai găsit ce ai căutat?

Se întoarse și îl văzu pe bărbatul care o ajutase se între. Se îndrepta spre ea. Nu purta haina. Era înalt, athletic și arăta incredibil de bine, chiar dacă privirea îi era aspră. Își ținu respirația pentru o clipă.

- Nu prea, răspunse ea oftând.

- De ce? ajunse în fața ei.

- Căutam un loc de muncă, dar mi s-a spus că nu mai sunt locuri libere.

- Așa ți s-a spus? E dosarul tău? întrebă privind la dosarul-plic pe care îl ținea în poală.

- Da.

- Îmi dai voie să arunc o privire?

Ea dădu din umeri și îi întinse dosarul. Îl deschise și începu să citească. Tânăra îi observă mâinile mari, curate, cu manichiură îngrijită. Apoi îi privi chipul concentrat la hârtii. Nu avea mai mult de treizeci de ani.

- Ai experiență în domeniu? Am găsit! zise fără să mai aștepte un răspuns.

- Se pare că handicapul meu nu mă avantajează!

El o privi, dar nu picioarele nemișcate pe care le priveau toți, ci fața ei. Tânăra se îmbujoră.

- Îmi cer iertare, uneori sunt iritată de felul în care sunt judecată.

- Eu văd un om ambițios. Doamnă sau domnișoară?

Tânăra râse.

- Ah, da! Am înțeles! Ce nătărău ar observa frumusețea acestor ochi?!

Roși până în vârful urechilor. Îi făcea complimente sau își bătea joc de ea? Chipul lui rămase la fel de inexpressiv.

- Te asigur că dacă vrei să mă bagi în patul tău, nu pot face nicio mișcare de la brâu în jos! pufni ea.

- Ai și simțul umorului!

- Nu e umor, e realitatea!

- Urmează-mă! zise pornind înainte.

Își porni scaunul în urma lui.

- Unde mergem?

- Știu unde ți-e locul!

- Doamna de la Resurse umane spunea că nu mai sunt locuri! Nu pot da cu mătura și mopul!

- Dacă mai continui în felul acesta, până deseară voi dori să te iau și în patul meu! îi auzi comentariul.

Apoi se opri și, întorcându-se, îi vorbi încet.

- Glumeam! Nu îmi face plăcere să abuzez persoane aflate în dificultate!

Tânăra înghiți sec. El intră în biroul de unde tocmai ieșise ea.

- Barbara, te rog să-i faci actele de angajare domnișoarei Selena, îi spuse femeii ursuze. Va lucra la contabilitate!

- Da, domnule director! zise femeia ridicându-se de la birou, apoi îi aruncă tinerei o privire încruntată.

Bărbatul ieși, oprindu-se în dreptul ei și îi întinse mâna.

- Bun venit în compania noastră!

Tânăra mirată îi întinse mâna, dar el o apucă și i-o sărută.

- Mult succes! Dacă ai nevoie de ajutor, te rog să mi-l soliciți la orice oră!

- N-am nevoie de compasiune!

- Eu sper că am angajat un om competent! apoi se îndepărtă.

Rămase tăcută.

În curând în birou intră o tânără zâmbitoare care se apropie de ea.

- Bună! Eu sunt Sabina Dobre! M-a trimis domnul director să te iau cu mine.

Cele două tinere își strânseseră mâinile.

- Îmi pare bine că vom lucra împreună! Remus spunea că ești simpatică, iar mie mi se pare că ești chiar drăguță!

- Cine e Remus?

- Remus Ortan, cel care te-a angajat! Am crezut că vă cunoașteți! zise femeia ursuză.

- Oh, da! zise tânăra sătulă de aroganța femeii. Știe câte kilograme am împreună cu scaun cu tot! amintindu-și cum o trecuse pragul. Sper că nu m-a angajat de clovn! comentă pentru sine, împingându-și scaunul cu rotile în urma tinerei.

*

Cele trei tinere se așezară la o masă pe terasă, pe malul lacului artificial din centrul orașului. Doi tineri de la masa alăturată le priveau insistent.

- Această seară este doar pentru noi, zice cea roșcată, trăgând cu ochiul unuia dintre ei, apoi se întoarse cu spatele.

Celelalte râseră zgomotos.

- Am o noutate! zise una dintre ele. Azi Remus a angajat o fată nouă!

- Nu mai spune, Sabina! Natalia va face ca trenul!

- E drăguță? întrebă cea de-a treia puțin mai rezervată.

- Oh, da! Este chiar frumușică, sărăcuța! răspunse pe un ton cu adevărat afectat.

- Sărăcuța?! se miră cea roșcată.

- Are un handicap, este imobilizată în scaun cu rotile. Probabil Remus a angajat-o din milă! Știți voi cum e el! Pe Natalia nu o părăsește pentru ca fata să nu facă depresie!

Tânăra dădu din umeri.

- Irma, ce mai face Natalia? întrebă blonda care părea cea mai tânără dintre ele și cea mai tăcută.

- Știți cum e ea! se strâmbă roșcata. Acum e în culmea fericirii, imediat tună și fulgeră!

- N-are minte nici cât o găină! comentă Sabina trecându-și degetele lungi prin părul mătăsos și negru ca tăciunele. Păcat că Remus își pierde vremea și își mănâncă nervii cu ea.

- E bună la pat! replică Irma. Sucește mintea oricărui bărbat!

Irma era o tânără pistruiată, roșcată, cu ochi verzi ca smaraldul. Nu era prea înaltă, dar corpolentă. Sabina avea un corp de fotomodel și știa să și-l pună în evidență în vestimentație provocatoare. Adela în schimb era cea retrasă, cuminte, tăcută, o blondă sensibilă, cu ochi albaștri și un ten alb ca laptele.

- Adela, când intri în sesiune? întrebă Sabina entuziasmată.

- Peste o lună.

- Bine că am terminat cu facultatea! exclamă Irma. Doamne, ce mă stresam în sesiuni!

- Pentru că învățai numai pentru examene!

- De parcă tu ai făcut altfel! comentă Sabina.

Cele două și Natalia fuseseră colege în facultate.

- Câți ani zici că mai ai? Sabina își îndreptă atenția spre Adela.

- Încă doi.

- Și ai făcut patru?! Cum ai putut să dai la medicină?! Să înveți toată viața și să rămâi slugă!

- Nu mai fi atât de rea, Sabina! Adelei îi place să învețe!

- Când se mai mărită fata asta, dacă învață atât de mult?!

- Numai la măritiș ți-e capul?

- Mergem la nuntă! Remus și Natalia!

Cele două își întoarseră privirile spre Adela.

- Să nu spui că se căsătoresc! exclamă Sabina.

- Așa susține Natalia!

- Și Remus?

- Nu știi, răspunse fata cu privirea coborâtă.

- Sper că nu și-a pierdut mintea de tot! Se poate culca cu ea și fără să se însoare! Îl cunoști pe prietenul lui Remus? Romeo?!

Sabina o privea fix pe Irma. Aceasta roși.

- E un tip dat naibii! continuă Sabina.

- Nu mai spune!

- Îți vine să-l mănânci! Blond, cu ochi verzi! Ah!

Irma începu să râdă zgomotos.

- Este mai drăguț chiar decât Remus! Oh, ce i-aș gusta pe amândoi!

Roșcata nu se mai oprea din râs. Adela roșise.

*

Remus ajunsese târziu acasă. Își așează diplomatul pe măsuta din holul apartamentului de lux dintr-un cartier privilegiat al orașului, apoi intră în dormitor, desfăcându-și cămașa. Era nerăbdător să intre la duș, apoi să se răsfețe cu un vin de bună calitate.

O blondă cu ochi albaștri, cu un trup de zeiță era întinsă goală în patul lui. Își arcui trupul când îl văzu.

- Natalia, ce cauți aici? o întrebă dezamăgit.